

Шайновъ. Гледай. И какво сте намислили?

Заркова. Като четозъ снощи „Всичко мога“, дойде ми на умъ да го посплашимъ. Той е съ такова обществено положение, та нѣма да допустне. . . Така да го оскубемъ и тогава да му затворя вратата си. Защото той е непоносимъ. Азъ съмъ сжщинска робиня. . . Та дойде ми на умъ, да ви съобща това и да го оставя въ вашитѣ ржце. Заплашете го, че мога и предъ жена му да се ява, ако не склони.

Шайновъ. Разбирамъ, разбирамъ. Както говорихме оня день. Така ще го наредя, че и вие ще се чудите. А какъ мислите, колко бихме могли да изтрѣгнемъ отъ него?

Заркова. Най-малко триста хиляди.

Шайновъ. Не е ли много?

Заркова. Той е архимилионеръ.

Шайновъ. Добре тогава.

Заркова. Само че ще дѣлимъ.

Шайновъ. Съгласенъ

Заркова. (Хваща му ржката и силно я стисна) Така . . . така ще разбере тоя дъртакъ, какво значи млада жена и да я малтретира.

Шайновъ. (Безъ да ѝ пусне ржката) Много се вълнувата.

Заркова. Разбира се. Вие нищо не знаете. Ето сега като съмъ тукъ, кой знае колко пжти е ходилъ да ме дири.

Шайновъ. Но успокойте се. Азъ мога...

Заркова. Азъ искамъ да станемъ приятели.

Шайновъ. Много се радвамъ. . . Като го оскубимъ ще му дойде ума.